

kursní soud dospěl, že rozepře o vymáhanou pohledávku v cizině, nájmě u zemského soudu v Lipsku podle zdejších předpisů o příslušnosti zahájena býti nemohla. Podle stavu věci mohla by v tomto případě přijíti v úvahu příslušnost cizích soudů, tudíž i zemského soudu v Lipsku podle Šu 87 a), 88 prvý odst. a 104 j. n. Než příslušným cizí soud (zemský soud v Lipsku) nebyl podle žádného z těchto ustanovení. Podle Šu 87 a) j. n. proto, že, i kdyby byly splněny všechny ostatní předpoklady soudní příslušnosti podle tohoto paragrafu, tedy, že žalující firma jest protokolována, že žalovaná jest obchodnicí, že jde o pohledávku za zboží prodané v podniku žalobkyně, že byl předloženými dopisy podán důkaz o tom, že se objednávka stala, nedostává se k založení příslušnosti podle onoho ustanovení zákona dalšího předpokladu, totiž listinného průkazu o tom, že žalované firmě bylo zboží odevzdáno (dodáno). Předpis Šu 87 a) j. n. žádá totiž, že skutečně převzetí (odeslání) zboží musí býti listinami prokázáno. Důkazu toho nenahrazuje, že žalovaná na kupní cenu jistou částku splatila, ani že ve sporu doznala, že zboží jí bylo dodáno (čl. 347, 349 obch. zák.). Příslušnost cizího soudu podle Šu 88 prvý odstavec j. n. také nebyla opodstatněna. Nestačí, že mezi stranami došlo k dohodě, že splništěm ohledně placení jest Lipsko, neboť podle Šu 88 prvý odstavec j. n. jest k založení příslušnosti místa splniště zapotřebí, by úmluva o splništi byla prokázána soudu listinou. Důkazu toho nepodávají dopisy žalující stranou předložené, ježto obsahují pouze její prohlášení, že splništěm jest Lipsko, listinný důkaz o souhlasném projevu žalované strany podán nebyl a proto marně rekurentka tvrdí, že mohla rozepře u zemského soudu v Lipsku býti podle Šu 88 prvý odstavec j. n. zahájena. Pro příslušnost podle Šu 104 odstavec prvý j. n. — příslušnost podle Šu 104 poslední odstavec j. n. nepřichází v úvahu — nedostává se rovněž zákonem požadovaných předpokladů. Zákon žádá i tu listinný doklad a to již v žalobě o tom, že se strany výslovně ujednaly na podrobení se určitému soudu. Žalující strana však ani v žalobě, ani později, ba ani ve svém exekučním návrhu oné úmluvy o prorogaci listinou neprokázala. Podle toho, co tuto uvedeno, podmínky příslušnosti cizího soudu (zemského soudu v Lipsku) podle ustanovení v tuzemsku o příslušnosti platných splněny nebyly a proto rekursní soud právem návrh na povolení exekuce na základě rozsudku zemského soudu v Lipsku zamítl.

Čís. 5871.

Prozatímní opatření (§ 381 ex. ř.).

Výhradou vlastnictví není ještě dán též nárok na vydání věci s touto výhradou prodané a osvědčena-li dotyčná výhrada, není tím ještě osvědčen nárok na vydání.

K osvědčení ohrožení nároku ve smyslu Šu 381 čís. 1 ex. ř. nestačí tvrzení pouhé abstraktní možnosti stížení nebo zmaření soudního vymáhání neb uskutečnění nároku; dlužno osvědčiti nebezpečí konkrétní.

(Rozh. ze dne 19. března 1926, R II 71/26.)

Návrhu, by bylo povoleno prozatímní opatření ku zajištění nároku na vydání nábytku, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurent má neprávem za to, že, co se týče osvědčení jeho nároku a osvědčení ohrožení, jsou tyto předpoklady prozatímního opatření splněny a ježto jinak závady není, že prozatímní opatření úschovou nábytku odpůrcům s výhradou vlastnictví prodaného k zajištění jeho nároku na vydání nábytku bylo povoliti. Rekursní soud případně dovedl, že výhradou vlastnictví není ještě dán též nárok na vydání věci s touto výhradou prodané a osvědčena-li dotyčná výhrada, že není tím osvědčen také uvedený nárok. Není tedy, ježto osvědčena jest jen výhrada vlastnictví, osvědčen nárok na vydání nábytku. Než tento nedostatek osvědčení nároku nepadá na váhu, neboť podle §u 390 prvý odstavec ex. ř. lze nedostatečné osvědčení tvrzeného nároku nahraditi složením jistoty. Schází však pro povolení prozatímního opatření nutné osvědčení ohrožení tvrzeného nároku po rozumu §§ 381 čís. 1 a 390 druhý odstavec ex. ř. K osvědčení ohrožení nároku ve smyslu §u 381 čís. 1 ex. ř. nestačí tvrzení pouhé abstraktní možnosti stížení nebo zmaření soudního vymáhání neb uskutečnění nároku a není tudíž osvědčeno nebezpečí poukazem rekurentovým, že by odpůrci mohli prodejem nábytku nebo dáním do zástavy jeho nárok na vydání nábytku zmařiti nebo stížiti. Osvědčiti dlužno nebezpečí konkrétní. Co se toho týče, poukazyval rekurent ve svém návrhu na to, že jeho odpůrci jsou od více věřitelů žalováni a stíháni exekucemi, avšak tím ohrožení nároku osvědčeno není, neboť z toho ještě nebezpečí pro nárok rekurentův nutně nenásleduje a ostatně rekurent se také ve svém dovolacím rekursu této okolnosti jako osvědčení nebezpečí pro svůj nárok již ani nedovolává.

Čís. 5872.

Jde o právo předkupní, zavázal-li se kupitel nemovitosti, že v případě, kdyby ji chtěl dále zciziti, nabídne ji vymíněné osobě za tolik, zač on sám nemovitost koupil. V nabídce netřeba v tomto případě udati podmínky, za nichž chce koupiti nemovitost třetí osoba. Zavázaný z předkupního práva jest tu oprávněn žádati, by dostal za nemovitost ve skutečné hodnotě nyní tolik, kolik svého času v dřívější hodnotnější měně za nemovitost vydal a jest jeho nabídka oprávněným s takto upravenou kupní cenou nabídkou ve smyslu §u 1075 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. března 1926, Rv I 1587/25.)

Smlouvou ze dne 22. prosince 1908 koupil žalobce usedlost čís. 59 za 4.700 K a zavázal se, že v případě, že by se rozhodl, usedlost tu převésti na jiného, nabídne ji nejprve a přede všemi nynějším žalovaným dětem prodatelky za tutéž cenu, za kterou usedlost sám koupil, t. j. za